

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *Kóbor T.*

Cím: *Pesti kis Tükör*

Forrás: *Az Ujság*

Bp.

1918. X. 6.

(Hely)

(Idő)

(Köj. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

308

Hely

Idő

"1918"

Személy

Pesti KIS TÜKÖR

IRTA KÓBOR TAMÁS.

Ugy érzem, mintha csoda történt volna. Eszembe jut Lesage mester diable boiteuxje: az ördög, a ki a palackból kiszabadult, hálából elviszi megszabadítóját Madrid utcáiba s ott minden háznak leszedi a tetejét: hadd lásson beléje. A béke első hírére mintha Budapest elzárt lakásainak nem volna plafondja. Beelátok mindenüvé s olyan furcsákat látok!

Béke lesz, új térkép, új államok, új sorok? Egy hivatalba látok be, a hol a hivatalnokok összedugják a fejüket.

— Hát most már megszűnik a háborus pótlék?

— Vajjon leszállítják-e a fizetéseket?

— Elbocsátják-e a lányokat, mivelhogy hazajönnek a fiúk?

Megindul a keserűség árja.

Hát azért emelték mindig a hadipótlékok s nem a fizetéseket! Ne neked! Már azt hittük, hogy urak leszünk, ha jön a béke és minden olcsóbb lesz. Dehogy. Az intézeteknek lesz jó, nem nekünk... Aztán mit csinál az a sok lány, a ki most hivatalban ül jó melegen, ha hazajön a sok katona és visszaül a helyére? Valaki biztatólag közbeszól:

— Korai gond ez még. Ki tudja, mikor

lesz meg valóban a béke!

S erre reményteljesen csillan meg a szem.

— Csakugyan!

x x

A villamoson egy pöttömnyi alkoholista. Ronda, büzös. Az egész kocsi neveti, mert egyre beszél magában:

— A bizony, béke. Gazember, a ki föl-találta. Nem kell. A míg háboru van, addig ur vagyok, villamoson utazok, csak kétszer hetenként kell dolgoznom. Ne legyen béke. Én még meg akarok gazdagodni, én még egyszer se akarok dolgozni hetente. S ha béke lesz, megint azt mondja nekem a Schlesinger: No, te részeges disznó, ha holnap ismét részegen jössz, akkor kidoblak. Egye meg a fené a Schlesingert meg a békét!

x x

— Aztán megszűnnek a jegyek mindjárt?

— Kérdi a kislány.

— Mindjárt nem, csak egy félév múlva — felel az apja.

— De a drágaság csak elmulik, mihelyt vége van a háborúnak? — kérdi az asszony.

— Mindjárt nem, csak lassan.

— Istenem, az a sok drága holmi, a háromszáz koronás czipő, a kétezer koronás kabát, az a kis szőnyeg, a melyért nyolczszáz koronát adtunk, ezután nem éri meg a pénzt,

— Bizony nem, — fakad ki a papa — most már magad is látod, de ugy-e, hiába mondtam, minek az a sok bevásárlás, hiszen

ugyis vége lesz a háborúnak!

x x

— A vagyonadó!

Szinte megborzong a velencei kristály, melynek villamos fénye alatt ülnek a vakító eleganciában.

— Biz ez most esedékes lesz.

S az ember borusan a tenyerére támasztja a fejét.

— Nem élhetünk többé mint urak?

— Attól tartok, hogy nem. Beszélük ugyan, hogy ez jó lesz, mert a kevesebb pénzért többet fogunk kapni. Talán. Talán így lesz, de a mi van, az mégis bizonyosabb. S ha minden olcsóbb lesz is, azért nem fölösleges nekünk az, a mi van. A jó Isten tudja, mi lesz belőlünk!

x x

A zsufolt butoru ebédlöben egy dult arcú házaspár.

— Éppen most! Most jön a béke. Egy félévig ha még vár, tulajdok a portékán két millió haszonnal. Most elveszithetek rajta három milliót.

— Az Istenért, adj tul hamar mindenem,

ma mégis drágább lehetne még, mint egy hét
mulva.

Szinte zokog az ember.

— Istenem, Istenem, mit vétettem, hogy
ennyire sujtasz?

x^x
x x

— Gondolod?

A szép asszony félve és bizakodva buvik
meg az ember ölében.

— Egészen biztos vagyok benne. Leg-
alább egy esztendőbe tart a leszerelés, másfél
esztendőbe is, míg mindenki hazakerül. S a
te urad aktív, az talán csak akkor kerül haza,
ha a hadsereget eltörlik.

A szép asszony bánatosan néz az égre:

— Adja Isten, hogy igazad legyen!

x^x
x x

— Ójé, — felel az optimista szakértő
— addig még sok víz folyik le a Dunán. A há-

boru legrosszabb esetben is eltart még két-három hónapig. Ez alatt ötször-hatszor is fordul a koczka. Most a békeajánlatra általános hausse, aztán nem jön mindjárt kedvező válasz, irtózatos baisse, aztán módosul az ajánlatunk, hausse, aztán megint baisse, aztán megint hausse, én bizony nem félek, ez alatt az idő alatt legalább is annyit lehet nyerni, mint máskor egy esztendő alatt !

x^x
x x

— Vége lesz !

Egy kiszáradt képü asszony sóhajtja ezt s térdre borul :

— Hála néked, ó Istenem.

És sirva csókolja a fia arczképét.

x^x
x x

— Köszönöm, — mondom a mutogató ördögnek — ezért a képért megbékülök a többivel.